

Szerkesztőségi szállás.
 Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.
 Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap
 míg meg nem bukik, minden szombaton féliven.
 Ara megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.
 Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.
 Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:
 A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám) Ráth Mór könyvkereskedése a vas-tuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Eduard és Kunigunda.

(Régi nóta mégis új.)

Excellentiások jönnek,
 Excellentiások mennek,
 Hatalommal vigan élnek,
 Hatalommal visszaélnek;
 Helyökből elmenesztetnek,
 És ujak kineveztetnek!
 Elavulnak s feledtetnek!
 S a honnan kimerítettnek,
 Semmiségbe leejtetnek!
 Excellentiások jönnek,
 Excellentiások mennek.

Reichsrathok kitüntettetnek,
 Notáreké neveztetnek,
 Hofráthokká emeltetnek,
 Mindenkép felékítettnek.

Uj férfiak felkerülnek,
 Tárczák ki-be cseréltetnek;
 Eddig még nem hallott nevek,
 Ujdonat-uj ministerek!
 Kik épen ugy cselekszenek,
Mintha régiek lennének...
 Excellentiások jönnek,
 Excellentiások mennek!

Igy megy ez már négy év óta,
 S ugyanannyi idő óta,
 Rettenetes tevékenység,
 Sürgés-forgás és élénkség!...

S az eredmény??
Handabanda!

„HANDABANDA.”

Vezérczikk.

Nevezetes időt élünk, a mennyiben örökké szél fuj, mindenfélének szelét veszszük, s még sem változik meg az idő; — holott a szél annyiban legalább, ha nem is népszerű, de nem is oly gyűlölt, mintha még egyszer oly gyűlölt volna, — a mennyiben tudniillik avatott körökben azon hiedelem uralkodik róla, hogy dissipat nubes, eloszlatja

a fellegetet, elviszi a gőzőket, rehabilitálja a napot, melyre mindnyájunknak szükségünk van, akár 47-esek, akár 48-asok legyünk is; .. azzal a különbséggel hogy a 47-esek mindig csak a mult napot dicsérik, s azt hiszik hogy mivel ma ugyanazon nap kelt föl mely tegnap sütött, a dolgok a földön ép oly kevésbé változtak, mint a nap nem változott. Hanem akármit beszéljünk is, ha egy nap a lap csakugyan

azon öt egész ember organuma, kiknek mindenike azt mondja hogy az egész ország azt akarja a mit ők, ... csak őket nem... ez ép oly csodálatos mint az, hogy a nátha, hurut, köhögés csúz láz hagymáz legkevesebbet sem fogy, sőt epidemicussá lön; minek oka a mindent, — csak orvosolni nem, — tudó orvosok tanubizonyosága szerint azon természet elleni tél, mely nem akar akkor hideg lenni, midőn a ter-

mészet törvénye parancsolja; és pedig a természetben is megboszulja magát minden mesterkelés és refractio a — törvényesség ellen.

És ezen az időjárásban levő force majeure, magasabb erőszak, felsőbb dőreség áldozata a Handabanda is; ezért nem oly szellemes és élces mint lehetne hogyha azok irnák, kik eddig azt, t. i. a Handabandát éleztelennek találják; mert a természet elleni állapotok következtében ő is kutyaállapotban, számárhurutban, a hatalmán kívül álló befolyások előidézte élez-obstructiókban, s üres főfájásokban szenved... és ez így tartand, ha csak hirtelenében nem tavaszodik!

Minden, még éleztelen és politikai lapjaink aszkórsága is csak az időjárásnak tulajdonítandó. Szerencsére az idő is provisorium quid! majd megváltozik, s a ki előbb meg nem hal, megéli a tavaszt is, — mert eljő a tavasz!!

Nem hirdette-e a Hon is a tavaszt? Persze hogy az nem sokat jelent; mert oly csalogány természetű szerkesztő mint a Honé, akár vakított, akár vakult, de ha vak, örök tavaszt hiszen, s folyvást csattog. Hirdette is ő akárhányszor már a tavaszt, mindig csalódott; s akaratlan jámborságában másokat is megcsalt, t. i. olyanokat, kik a csalogányokat tartják az idő jósainak, mert szépen énekelnek. Azonban ne ingerkedjünk szegénnyel, neki is meggyült a baja, akkor mikor legkevésbé sem gondolta volna. No de ne busuljon, ha kalucsni-politikát követ is a Handabanda, azért meglehet vajmi hamar, hogy egy sorsra kerülünk s együtt leszünk „honn“ a honnal. Nagyobb baj lesz reánk nézve, kik nem szoktunk hozzá a népszerűségnek áldozatot hozni ha erőnek erejével martirt csinálnak belőlünk.

Item csalogány vagy kakuk — ki ne tudná, hogy a négy lábú állatok se jobb proféták a madárnál. Legalább a magyar nemzet egyszermászor már azért is felsült, mert vezérül s a m a r a t követett, *) holott ezen állat csak juhok vezéréül van qualificálva, nem oly makacs fejű nép vezetőjéül mint mi vagyunk.

Item — hol is hagytam? azaz hogy el se kezdtem. És ha nem kezdek magamról beszélni mint a F ü g g e t l e n, még nem is találok tárgyat cikkemnek; vagyha nem sikerül magamat a függetlenni atyafiság sógorság komaság legtávolabbi gyanujából is kitisztáznom, mint Zichy Antalnak, még utóbb nem is olvassák el cikkemet; vagy halálra unnak; mert tessék elhinni, semmit sem szeret annyira az olvasó mint hogy ha az író folyvást a maga becses személyéről beszél, s egész monologokat tart önmagáról!... ezért g y a r a p o d i k a Független és Zichy A. által a Magyar Sajtó annyira hogy majd bele bukik... nem a kiadó kérem — hanem a k ö n y v v e z e t ő, nem győzvé a sok additíót a költségekben, subtractiót a bevételben, multiplicatiót az öndicsőítésben, s divisiót az eszmék gyér voltában.

Hanem azért akár hogy fujjon is a szél a journalistikában, magas és alávaló politikában, egy hét ismét elmúlt, és mi még mindig élünk, tekintetes haza, méltóságos publikum, élünk ideiglenesen; élünk önmagunk daczára; élünk úgy hogy bár ne is élénk.

*) „Megint gorombáskodik velünk a Handabanda!“

Bolond Miska.

Nem gyászos dolog-e ugyan is, hogy a hallgató országban már már elhallgató „Ország“ azon egyetlen kérdésére sem nyilatkoznak a bécsi lapok: 47 kell-e nekik, vagy 48? Mily diadal volna pedig azt mondhatni: nem csak „az egész ország akarja a 47-tet“ hanem még a Lajtán tul is azt akarják... és az ország (kis és nagy O-val) mily szívesen adná nekik a 47-tet, — miben mellékesen nem is volna risico, mert a lajtántúli vármegyék valóban nem fognák a „kormányzást lehetlenné tenni“, mint a mieinkre de anno salutis 1861 ráfogták! — az ártatlanokra?! mig mi viszont, ámbár constatirozva van mind az hogy a lencse nem kása, úgy az is hogy az ország csak a 47-tet akarja... ámbár mondom de mégis csak hogy veszett fejszének nyele kerüljön, beérnök a 48-al is. Mily szerencsés megoldása volna ez azon deus ex machina gyanánt egyszerre előlegessé avancirozott kérdésnek — ministerium kell-e vagy megye? — mire, ha az utólag föltételnék az „eszmék készületlenségében“ s az elvek szennyes, akarom mondani „tisztázatlan állapotában“ attól kell tartani hogy úgy felelne a nemzet mint a cigány azon régi adomában vajjon enni akar-e vagy melegedni??

Pfui! ily elkopott adomát fölemlegetni... Bocsánat! hanem úgy vagyunk ezzel is, mint megint egy másik sajnos el nem mondható adomának csattanó végével: hogy t. i. a rim rosz gróf ur! de igaz! És pedig annyira igaz, a mily bizonyos, hogy a nemzetnek Pesti Naplopója is elefánti gyengéd tapintattal mozdítja elő, ezen és egyéb előleges és utólagos kérdések szerencsés megoldását és a már nyakunkat szorongató csomók legombólitását — midőn egyideig hordott egyezkedési báránybőréből egyszerre farkasilag kiordítja — hogy ő neki vagy Attilának összes öröksége kell, vagy semmi, mert ő vagy római császár akar lenni, vagy kalapos legény! A mely alternatívának melyik része fog neki kijutni könnyű eltalálni, ha körülnézünk, hogy hol és merre legyen azon világhódítói sereg, mely amaz Attilai birodalom birtokába behelyezze s abban a pünkösdi királyságnál tovább föntartsa.

Azalatt az örökkévalóság egy napot a másik után törül ki gyümölcstelen a meg sem érett s már vénülő nemzet életéből, nem hagyva egyebet maga után naponkint — egy iv Pesti Naplónál!

Igen, de mi a ménkőt akar már e hosszú cikk? hol a vezérgondolat? kérde az olvasó; ki már nem is tudja hogy a dob, trombita-zajjal beköszöntött Vezért még mindig ott nyomják csendesesen Kozma nyomdájában, hanem — gondolat bizony nincs abban sem! Kinek is volna ilyen időben gondolata és főleg minek? Oly édes a lét — gondolat nélkül!

I. Nyílt levél

Gróf Trüszenty Aladárhoz.

Kedves barátom! Mi úgy ismerünk téged, mint minden jónak, különösen a szépnek, helyesebben szólva a szépeknek szenvedélyes pártfogóját, és mellékesen a haza szent ügyében is buzgó sportsmant. Ennélfogva tekintve azt, hogy most politizálni nem divat, s a privát gazdálkodás nekünk úgy sem szokásunk, annál is inkább, mert papáink úgy is még élnek, s

gazdálkodnak helyettünk: illik, hogy a nemzet közgazdasági érdekeit mi karoljuk fel, s irányt adjunk a hazai kereskedelemnek, s példát ne adjunk a nemzeti iparnak. Én körülnéztem nevelőmmel Londonban, Párisban, s a Cremorne gardens és bal mabilen belül s kívül azt találtam, hogy nemzet nem lehet nagy, ha jeles ebfajai nincsenek. Nem vonom kétségbe, hogy gróf Trüszenty Elemér e részben a hazának nagy szolgálatot tőn echt scotiai anyadogjának behozatala s juhászoktyáinkkal kreuzolása által, mindazonáltal ily egyes előkődés nyom nélkül veszel el, ha az associatio utján, melyet nevelőm annak idején, nem régen volt, nem győzött magasztalni, országos mérvet nem veszen.

Ennélfogva indítványom az, hogy álljunk össze társaságba s egyesült erővel tenyészszünk s állítsunk elő jófajta ház-, öl-és vadászebeket. A terv gyakorlati; s okvetlenül nyereséges. Ugyanis a házikutyákat megveszik a háziurak, s pusztai lakók. Az ölebeket a kecses nők. A vadászebek, mint netto jövedelem, társaságunknak maradnak.

Ajánlom hazafiui pártfogásodba e tervet. Nem kétlem, ha te azt előttem ismeretes gyakorlatiassággal fölkarolod, a siker ki nem maradhat, s eljövend az idő, midőn ha egyebet nem mondhatnak hazánkról idegen vendégeink, legalább a kutya-kulturában első rangba fogják helyezni. Ki egyébiránt régi tisztelettel vagyok barátod

Gróf Csodafy Tihamér

II. Nyílt levél

Gróf Csodafy Tihamérhez.

Szeretett barátom! Nem tartván más politikai lapot mint a Fliegende Blättert, egyébiránt is nyolcz nap óta róka-vadászaton lévén a bugyi pusztán, hol is Lady Macbeth kopóm csakugyan egy nyulat fogott, csak most tudtam meg, hogy egy nyílt levelet intéztél hozzám, melyet valamennyi lap a grófi név iránti tiszteletből, s mint hallom az uralkodó tárgyszükségnél fogva, hiven utánnymott. E nyílt levélből örömmel értesültem hogy már te is, nem tekintve fiatalságodat a közügyek élére álltál, s nemzetgazdasági mozzanatok előhátra-mozdításával töltöd ki drága üres időd teméntelen sokaságát.

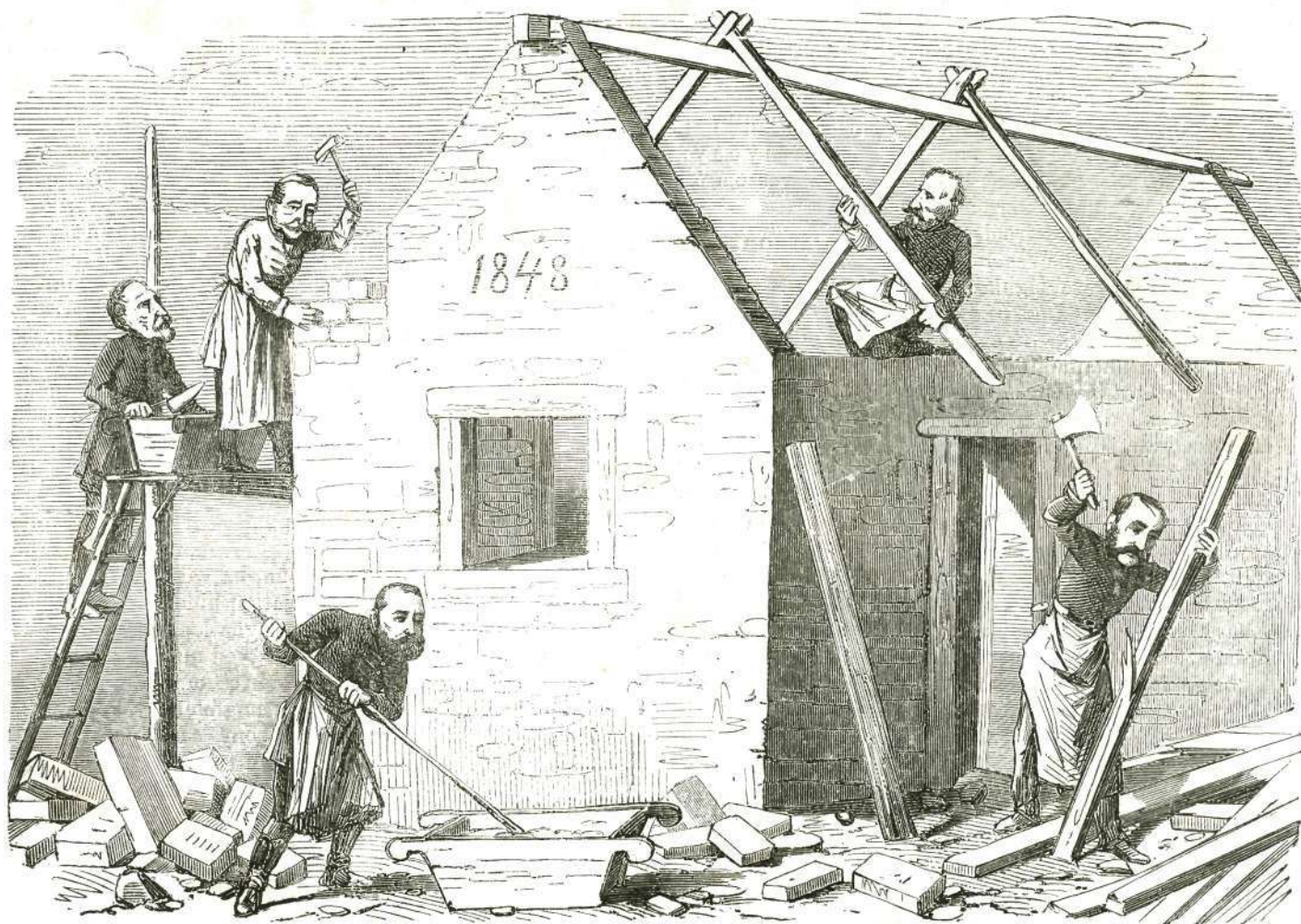
A mi tervedet illeti, t. i. a magasabb kutya tenyészetet, én azt tökéletesen helyeslem; sőt nem mulaszthatom el arra figyelmeztetni, hogy tulajdonkép én voltam az, ki ezen üdvös eszmét legelőször megpenditettem; s egy oly társulat alakulását, minőt te célba vettél, indítványoztam is. Azonban szívesen lemondok e tárgyban is a vezér-szerepről, és a te tapasztalt gyakorlati ügyességed mögött szívesen sorakozom közlegénynek. — Mindenekelőtt azonban arra fektetem a főszólyt, hogy első rendben is valaminémű egy en ru h á t kell ki-gondolni, s elhatározni mely a testhez jól álljon, s a mellett hogy a tagtársakat a common peopletől megkülönbözteti, a nők szemeiben is fokozza érdekességünket. Mi alapítók képezzük a választmányt, s tiszti rangot jelölő, a rendes tagoktól megkülönböztetett egyenruhánk kell hogy legyen. Egyébiránt a további részletekre nézve tarthatunk nálad vagy nálam magánértekezletet, szóval intézkedj mint ideiglenes elnök, én a haza nevében támogatni foglak. Régi barátod.

Gróf Trüszenty Aladár.

Egy radikális lap vidéki levele.

K a d a r k u t, január 29. Ha a hírlapokban keresnök, azt kellene hinnünk hogy K a d a r k u t nevű város nem is létezik Magyarországon, éveken keresztül alig olvastam városkánkról a lapokban. — Pedig eltekintve a mostani politikai viszonyoktól, a socialis nem-

DAL — SZÖVEG NÉLKÜL.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: KÁKAY ARANYOS. — Kiadó: NOSÉDA GYULA.

Pest, 1863. Nyomatott Noséda Gyulánál, egyetem- és papnöveldeteza sarkán.